

‘Goedemorgen. Ik ben de Engel des Doods. Ik kom je halen.’

Heb ik voor hem, om zes uur ‘s ochtends, mijn warme bed verlaten? Voor een malloot die een achterlijke grap wil uithalen? Vermoeid kijk ik de uiterst beschaafde jongeman van rond de dertig aan. Hij oogt normaal, zijn zwart golvende haar zit keurig achterover gekamd, de blik in zijn ogen is vriendelijk, maar doordringend.

Toen de brand die gisterochtend uitbrak in het appartement onder me en ik genoodzaakt was om mijn veilige, anonieme haven op stel en sprong te verlaten, had ik twee opties: het huis van mijn ouders of bij mijn broer aankloppen. De keuze was snel gemaakt. De angst dat mijn moeder me óf pampert alsof ik een baby ben óf koppelt aan een vrijgezelle dochter van één van haar vriendinnen is te groot. Mijn broer zit, zoals gewoonlijk, ergens in het buitenland, waardoor ik in stilte en rust verder kan leven. Tenminste, dat was mijn plan.

Ik snuif van pure irritatie: ‘Wat een achterlijke grap op dit tijdstip. Ben je niet een beetje te oud om belletje te trekken?’ Mijn blaas speelt op, de gek moet weg. Abrupt draai ik me om en smijt de deur dicht.

‘Ik trok niet aan de bel. Ik bonsde. Je bel is stuk, weet je nog. Dat staat hier,’ raaskalt de gedistingeerde sukkel door de dichte deur heen.

‘Opzouten.’

‘Je begrijpt me niet. Ik kom je ophalen om mee te gaan. Opendoen graag.’

Ik loop naar boven, het bed lonkt evenals de zon die door de gordijnen heen probeert te prikken. Ik laat me door het weer leiden en opgewekt trek ik mijn sokken en schoenen aan voor een vroege wandeling. Was de dwaas toch nog ergens goed voor. Terwijl ik mijn haar fatsoeneer, begint de hond van beneden luid te blaffen. Tot mijn grote verbazing rent de idioot die net voor de deur stond door de tuin met de rottweiler op zijn hielen. Als een soort

spiderman in spé klimt de dwaas tegen de regenpijp op en glipt het openstaande badkamerraam in; zonder schijnbaar besef dat ik toekijk.

Er is dus nu een indringer in huis en ik grijp een koekenpan van de aanrecht voor het uitdelen van een klap. Met mijn rug tegen de muur sta ik in de gang, zodat als hij de deur opendoet, ik hem van achteren kan vastgrijpen. De deurklink gaat naar beneden. Zijn arm verschijnt, ik pak hem en met een enkele beweging werk ik hem tegen de vloer. De koekenpan is niet eens nodig en ik zet deze op de grond om de binnenkomer beter in bedwang te houden.

‘Excuus voor mijn vreemde binnenkomst, maar ik moet bij jou zijn. Wat ik al zei: ik ben Azraël, de Engel des Doods. Ik kom je halen om naar het hiernamaals te gaan.’

‘Ik ga helemaal nergens heen en jij draait de bak in voor het inbreken in dit huis. Wat dacht je daarvan?’

Bij de dwaas verschijnen lichte druppels op het voorhoofd, waarbij ik aanneem dat dit van angst is, want van inspanning kan het niet zijn; hij is als een slappe vaatdoek onder mijn lichaam.

‘Zie je die vlieg daar, op die gele lampenkap?’ vraagt hij.

‘Denk je nou daadwerkelijk dat ik in jouw afleidingsmanoeuvres trap?’ Onwillekeurig kijk ik.

De vlieg zit bewegingsloos om de bovenkant van het kapje.

‘Ik kan vanaf hier de vlieg dood neer laten vallen.’

Plots valt de vlieg neer in de mok met oude koffie die er sinds gisteravond staat.

Gedachteloos laat ik de greep op de vreemde indringer verslappen, waardoor hij onder me woelt om zijn armen en benen losser te krijgen. Als de krankzinnige de waarheid spreekt, dan lig ik te worstelen met Magere Hein.

‘Je kan me geloven of niet. Dat is aan jou. Maar je zag wat ik met de vlieg deed. Helaas is nu jouw tijd gekomen.’

In theorie zou ik nu de malloot die zich De Dood noemt, kunnen vermoorden. Twee handen om zijn nek en dan de luchtpijp dichtdrukken. Net als op tv. Alleen heb ik dan een ander probleem; een lijk in huis en een moeilijk verhaal. Dat de vlieg dood neerviel, kan toeval zijn. Ik plaats mijn handen om zijn nek om hem angst aan te jagen. Aan alles voel ik dat ik sterker ben.

‘Zie je die spin in de hoek van de kamer?’ De gestoorden zegt het zacht, bijna onhoorbaar.

Mijn blik volgt de zijne. Warempel, in de hoek van de kamer zit er één. Net als de vlieg valt de spin dood uit het web. Ik laat los. Ik moet wel. Als hij op afstand een dier naar de volgende dimensie kan brengen, zal hij dat ook met mij kunnen. Waarom heeft hij dat niet meteen gedaan? Hij gaat toch niet bij iedereen zo naar binnen? En waarom ik?

‘Het spijt me, Rev Walter Jacobus Lewis, maar het is je tijd. Ik kom je halen.’ De man zegt het kalm en de woorden dringen tot me door.

‘Zei je nou Rev?’

‘Ja.’

Ik spring op en nu breekt het zweet me echt uit. Hij komt voor mijn broer. Dat ik Rev zelden zie en dat hij een eikel is, wil niet zeggen dat hij hem zomaar mee kan nemen.

‘Ik begrijp de verwarring. Als mens binnenkomen is een nieuw experiment.’ De Dood staat kalm, beheerst op en trekt zijn trui recht. ‘Je bent de eerste bij wie ik het probeer, maar ik heb hier al je gegevens. Je bent de zoon van Maria Geertruide Bruintjes en Cornelis Mark Lewis, 31 jaar geleden geboren te Leiderdorp. Het spijt me dat ik je op deze manier overval.’

‘Je overvalt me zeker. Vooral omdat je mijn tweelingbroer moet hebben. Ik ben Flynn, niet Rev.’

De ogen van De Dood worden groot en hij begint te stotteren: ‘Hoe, hoe bedoel je?’

Ferm loop ik naar de bank waarboven een foto hangt en pak het zwarte lijstje.

‘Kijk, tweelingbroers. Je moet de andere hebben, maar die is er niet.’

Er verschijnen nog meer zweetdruppels op het voorhoofd van de man die zich De Dood noemt, zijn neusgaten vergroten. Hij vraagt nogmaals of ik Rev ben. Voor de tweede keer moet ik hem teleurstellen.

‘Maar dit is toch de bovenste etage van een portiekwoning aan de Oranjegracht?’

Dat beaam ik.

‘Volgens de gegevens die wij in ons register hebben, woon jij hier niet. Als jij Flynn bent, woon je in een flat op de derde verdieping op de Apollolaan?’

Dit is te bizar voor woorden. Big brother is watching you, maar loopt wel een dag achter.

Verder lezen: Hemels (On) Geluk is in iedere (on)line boekhandel verkrijgbaar.